

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Øyden og Troen ere forenede.

Nr. 14.

Den 15de April 1894.

43de Årgang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Ældste James E. Talmage for den theologiske Klasse
i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 199.)

Guddommens Enighed. Guddommen er et fuldkomment Billede paa Enighed med Hensyn til dens Medlemmers Egenkaber, Kræfter og Hensigter. Da Jesus var her paa Jorden, og da han tilkjendegav sig for sine Ejendomme Nephiterne, vidnede han flere Gange om den Enighed, der eksisterer mellem Faderen, ham selv og den Helligaand. (Joh. 10, 30; 17, 11, 22; 3 Nephi 11, 27, 36; 28, 10; Alma 11, 44.) Dette er af Nogle blevet fortolket saaledes, at der hermed menes, at Faderen, Sonnen og den Helligaand ere eet i Substans og Personlighed, og at disse Navne i Virkeligheden repræsentere det selvsamme Individ i forskellig Skikkelse.

En eneste Henvisning, der vil bevise denne Anstueses Bildfarelse, burde være tilstrækkelig. Lige for Kristus blev korsfæstet, bad han for sine Disciple, de Tolv og andre Troende, at de maatte

blive bevarede i Enighed, „paa det de maa Alle være eet,” ligesom Faderen og Sonnen var eet. (Joh. 17, 11, 21.) Det er urimeligt at antage, at Kristus ønskede, at hans Troesæller skulle miste deres Personlighed og sammenmelte til eet Individ, selv om en Forandring saa modstridende Naturens Love var mulig. Kristi Ønske var, at Alle skulle være eet i Aanden, i Hensigt og Tanke; thi heri bestaar Enigheden mellem Faderen og ham selv og mellem dem begge og den Helligaand.*)

*) **Guddommens Enhed.** Orson Pratt, en af vor Tids Apostle, har givet følgende Fremstilling om Treenigheden: „Guddommen kan endvidere ligne med et Raad, bestaaende af tre Personer, der alle besidde lige megen Bisdom, Kundstab og Sandhed, tilligemed samme Udvifling i enhver Henseende. Ethvert Medlem vilde være en hærstift Person eller Substans, og dog udgjøre de Tre tilsammen kun eet Raad. Det antages, at hver og en for sig indehaver den samme Bisdom, Sandhed og Kundstab, som

Guds Personlighed. Fra det foregaaende Bevis, slutte vi, at Faderen er et personligt Væsen, af en bestemt Form, med Legemsdele saavel som aandelige Egenstaaber. Jesus Kristus levede blandt Menneskene som en Mand, med alle naturlige Karaktertræk af et menneskeligt Væsen. Efter hans Opstandelse viste han sig i den samme Skikkelse (Joh. 20, 14, 26; 21, 1–14; Matt. 28, 9; Luk. 24, 15–44); i denne Form føer han op til Himmelnen (Ap. Gj. 1, 9–11.), og i samme Form viste han sig for Nephiterne og for de sidste Dages Profeter. Vi ere forsikrede om, at Kristus var Faderens udtrykte Billede (Hebr. 1, 3.). i hvis Billedede Menneskene ere stakte. (1. Mos. 1, 26. 27;

Jak. 3, 8. 9.) Derfor vide vi, at baade Faderen og Sonnen ere i Form og Skikkelse lig et udviklet Menneske; hver især af dem besidde et følsbart Legeme af ubeskrivelig Finhed og Fuldkommenhed, omgivne af Hærlichkeit og dog med Legemer af Kjød og Ben.* (Pagtens Bog engelske Udgave, 130, 22.) Den Helligaand, ogsaa kaldet Aanden, Herrens Aand (1. Nephi 4, 6; 17, 8; 13, 12; Mos. 13, 5; Ap. Gj. 2, 4; 8, 29; 10, 19; Rom. 8, 10. 26; 1 Thes. 5, 19.), Guds Aand (Matt. 3, 16; 12, 28.), Talsmanden (Joh. 14, 16.) og Sænghedens Aand (Joh. 15, 26; 16, 13.) har ikke et Legeme af Kjød og Ben, men er en Personlighed, bestaaende af Aand. (Pagtens Bog eng. Udg. 130 22.); dog vide vi, at Aanden har vist sig i en Mands Skikkelse. (1 Nephi 11, 11.) Det er ved Aandens Medvirken, at Faderen og Sonnen handle ligeover for Menneskene (Neh. 9, 30; Gj. 42, 1; Ap. Gj. 10, 19; Alma 12, 3; Pagtens Bog 102, 10; 81, 1.); formedelst den er det, at Kundstab meddeles (Joh. 16, 13; 1 Nephi 10, 19; Pagtens Bog 11, 4; 17, 4), og ved den udjøres Skabemens store Værk (1 Mos. 1, 2; Joh 6, 13; Ps. 104, 30; Pagtens Bog 10, 8). Den

de tre i Forening eller hele Raadet indehaver. De tre Persons Forening i eet Raad forøger ikke Kundstabellen eller Bisdommen hos Nogen af dem. Enhver Person vilde kun være eet Medlem af Raadet, naar man omtalte ham personlig, men enhver Persons Bisdom og Sandhed vilde være den samme som hele Raadets og ikke en Del deraf. Hvis det var muligt at dele Sandheden og andre lignende Egenstaaber i mindre Dele, saa at Faderen kunde indehave en Trediedel af Sandhed, en Trediedel af Bisdom, en Trediedel af Kundstab, en Trediedel af Kjærlighed o. s. v., medens Sonnen og den Helligaand besad de andre to Trediedele af disse Egenstaaber, da kunde ingen af disse Personer udgiore „een Gud“, men kun en Del af en Gud.“ Men efterdi en Fordeling af Bisdom, Sandhed og Kjærlighed er umulig, saa har Faderen en Fylde af disse Egenstaaber, ligefedes har Sonnen, og den Helligaand er ogsaa i Besiddelse af en Fylde deraf. Den Helligaand er een Del af Guddommen i Væsen, men Gud i sin Hælded i Bisdom, Sandhed og andre lignende Egenstaaber. Om en Sandhed kunde blive tre selvstændige og af hverandre uafhængige Sandheder ved at bo i tre Personer, da vilde der være tre Guder i Stedet for een. Men som det forholder sig, saa er Treenigheden tre i Væsen, men eet i Sandhed og lignende Principer. Det var aldrig Meningen, at Enheden, saadan som den omtales i den hellige Skrift, skulle anvendes paa Personerne, men paa Fuldkommenheden af de guddommelige Egenstaaber.

*) Mennesket efter Guds Billedede. Joseph Smith, som saa Faderen og Sonnen (se Num. 3.), lærte de Hellige: „Gud var selv en Gang, ligesom vi ere nu, og han er nu en forhelliget Mand, og sidder paa sin Trone i de høje Himle. Dette er den store Hemmelighed. Om Sløret fulde borttagtes nu, og den store Gud, som holder denne Verden i sin Vane, og som tillige opholder alle Verdener og alle Ting ved sin Almagt, fulde aabenbare sig. — siger jeg, om I kunne se ham i Dag, da vilde I se ham lig en Mand i Form, — lig os selv, i et Menneskes virkelige Skikkelse og Billedede; thi Adam blev stukt i Guds eget Billedede, Skikkelse og Ubsænde; han modtog Verdomme fra Herren og vandrede og samtalede med ham, ligesom en Mand taler med en Aanden.“ —

Helligaand er Faderens og Sønnens Vidne (Ap. Gj. 5, 32; 20, 23; 1 Kor. 2, 11; 12, 3; 3 Nephi 11, 32.), den tilkjendegiver Menneskene deres Egenstaber og bærer saaledes Bidnesbyrd om de andre Personer i Guddommen.

Nogle af Guds Egenstaber.

Gud er allesteds nærværende i Naturen; der findes intet Sted i hele Skabelsen, selv det allerfjerneste, som han ikke kan udgrunde eller gennemtrænge. Ved den Helligaands Kraft er Guddommen i direkte Forbindelse med alle Ting til alle Tider. Det er derso blevet sagt, at Gud samtidig er allesteds nærværende; men det er usornuftigt at antage, at en af Guddommens Personer kan være i egen Person paa flere end eet Sted ad Gangen. Guds Sandser ere af ubeskrivelig Kraft, hans Tanke af ubegrænset Omfang: hans Øje kan gennemtrænge det evige Rum, hans Øre kan opfatte enhver Lyd; hans Evner til at flytte sig fra et Sted til et andet ere ikke begrænsete af Tid eller Rum; det er alligevel en fejlagtig Opsattelse at antage, at hans Legeme kan være paa flere Steder ad Gangen.

Gud er alvidende. Der findes Intet i Universum hverken fysisk eller aandeligt, som han ikke har skabt. Han har givet enhver Del af Materien sine Egenstaber og stadfæstet enhver Lov. Derso er han i Besiddelse af en fuldkommen Kundskab om alle sine Gjerninger. Menneskene kunne ikke fatte eller begribe hans Almagt. Guds Visdom er uændelig.

Ond er almægtig. Han kaldes med Rette den Almægtige. Man kan se Bevis paa hans Almagt allevegne i de Kræster, som regjere Jordens Elementer, og som styre Planeterne paa deres Baner i deres bestemte Lov og saaledes virke til fælles Gavn. Guds Almagt har ingen Grænse; Alt, hvad hans

Visdom anser for Godt, har han baade Kraft og Vilje til at udføre.

Gud er en venlig, velvillig og kjærlig Fader, fuld af Omhed, Omhu og Langmodighed, og han udviser en stor Grad af Taalmodighed mod sine skræbelige Børn. Han er retsfærdig og dog barmhjertig i sine Domme (2 Mos. 20, 5; 5 Mos. 7, 21; 10, 17; Ps. 7, 11); han beviser sin Gunst lige til Alle; og uagtet alle disse milde Egenstaber er han dog i Besiddelse af en Bestemthed, der næsten nærmer sig til Grumhed, naar det gjælder at straffe Uretsfærdighed. (2 Mos. 20, 5; 34, 14; 5 Mos. 4, 24; 6, 14. 15; Jos. 24, 19. 20.) Han ernidkær, hvad angaa hans egen Magt og den Ærbødighed, der stjænkes ham af hans Børn; det vil sige, han er nidkær for, at sande og ødle Principer skulle gjenemføres, Principer, som kunne sammenlignes med hans egne personlige Egenstaber. Dette Væsen er vor Tilværelses Ophav, og vi have Tilladelse til at kalde ham Fader. Eftersom vi lære ham at kjende vil vor Tro paa ham tiltage. Kundskab om Gud er evigt Liv, den største af alle Guds Gaver til Menneskene.

Anden Artikel.

„Vi tro, at Menneskene ville blive strafede for deres egne Synder, og ikke for Adams Overtrædelser.“

Menneskenes Handlefrihed. De Erflæringer, som gjores i denne Artikel, ere grundede paa det Princip, at Menneskene i deres Liv have absolut Frihed til at vælge enten at gjøre det Gode eller det Onde. Retsfærdigheden, som allerede er erkjendt at være en af Guds mest udvilledede Egenstaber, forbryder den Tanke at fremkomme, at Menneskene skulle faa Øste om Belønning for det Gode, de gjøre, og trues med Straf for deres onde Gjerninger,

hvis de ikke have Kraft til at handle selvstændigt. Det er ikke mere Guds Hensigt at twinge Menneskene til at handle retsfærdigt, end at tillade Mørk-hedens Magter at twinge hans Børn til at begaa Synd. Det første Menneske i Edens Have sif Bud og Besælinger (1 Mos. 2, 17.), og det blev ham sagt, hvilken Straf der vilde følge Overtrædelsen af disse; ingen Lov kunde have været givet ham i Retsfærdighed, hvis han havde været børsvet sin Handlefrihed. „Dog maa Du selv vælge, thi det er Dig givet“, sagde Gud til Adam (Pearl of Great Price). Angaaende hans Handlemæade med Adam har Gud i vore Dage sagt: „Se, jeg gav ham Magt til at handle efter eget Øyke.“ (Pagiens Bog 10, 9.)

Da Brodrene Kain og Abel bragte deres Offer frem for Herren, blev den ældre Broder vred, fordi hans Offer blev forkastet; da tiltalte Herren Kain og forsøgte at lære ham, at han maatte forvente, at Følgerne af hans Gjerninger vilde blive i Overensstemmelse med Gjerningen selv, enten den var god eller ond, Alt efter hans eget Valg; „dersom Du gjør Godt, da er Du behagelig, og dersom Du ikke gjør Godt, da ligger Synden for Døren.“ (1 Mos. 4, 7.)

En Kundskab om Gudt og Ondt er nødvendig for den Øphøjelse, som Gud har gjort det muligt for Menneskene at opnaa. Denne Kundskab kan bedst erholdes ved virkelig Erfaring og ved stadig at have Forskjellen mellem det Gode og det Onde for Øje. I denne Hensigt ere Menneskene blevne satte her paa Jordens Udsatte for gode og onde Magters Indflydelse, med Kundskab om de Forhold, som omgive dem, og med den himmelgivne Rettighed at vælge for sig selv. Profeten Lehis Ord ere i Sædeleshed meget tydelige: „Derfor gav den Herre Gud Mennesket Frihed til

at handle for sig selv. Men Mennesket kunde ikke selv handle, uden at det blev tilskyndet af det Ene eller det Andet. . . Derfor ere Menneskene fri efter Kjødet; og alle Ting, som ere tjenlige for Menneskene, ere dem givne. Og de ere fri til at vælge Frihed og evigt Liv, formedelst den store Midler for alle Mennesker, eller Trældom og Død i Overensstemmelse med Djævelens Magt og Fangenskab; thi han søger at gjøre alle Mennesker uløshellige, ligesom han selv er.“ (2 Nephi 2, 16, 27.)

Da Planen om Jordens Skabelse og dens Befolkning var under Behandling i Himmelten, gjorde Satan et Forstøg paa at betage Menneskene deres fri Vilje, ved at erholde Magt til at twinge Menneskene til at giøre hans Vilje, og han lovede Faderen, at paa denne Maade vilde han forløse hele Menneskeslægten saa at ikke en eneste Sjæl skulle fortæbes (Pearl of Great Price). Dette Forslag blev forkastet, og Faderens oprindelige Hensigt at bruge en Indflydelse, bestaaende af fornuftige Værdommme og et opofrende Eksempel til Jordens Indbyggere, og derpaa overlade dem til deres egen fri Vilje, blev antaget, og hans enbaarne Søn blev udkaaret som hans fornemste Redskab til at sætte denne hans Plan i Udførelse.

Menneskets Aufvarlighed for dets egne Handlinger er lige saa fuldstændig som dets Handlefrihed til at vælge for sig selv. Den naturlige Følge af gode Gjerninger er Glæde og Tilfredshed, men af de onde følger Elendighed. Dette er Tilfældet i enhvert Menneskes Liv i Overensstemmelse med uforanderlige Love. Der er en quddommelig forudbestemt Doms-Plan, ved hvilken ethvert Menneske vil blive falset til Regnskab for sine Gjerninger. (Matt. 10, 15; 11, 22; 2 Pet. 2, 9; 3, 7; 1 Joh. 4, 17.) Og ikke alene

for Gjerninger vil Mennesket blive holdt ansvarlig, men ogsaa for hans Ord, ja selv hans Hjertes Tanke. „Men jeg siger Eder, at Menneskene skulle gjøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de have talet.“ (Matt. 12, 36.) Disse ere Frelserens egne Ord. Den Uretfærdige maa ophøre med sine onde Tanke, hvis han vil forvente Maade. (Ej. 55, 7.) „Og optænker ikke Ondt, den Enne imod den Aanden, i Eders Hjarter, . . . thi alle disse Ting, dem hader jeg siger Herren.“ (Sach. 8, 17.)

Johannes den Nabenbarer blev det tilladt i et Syn at se Noget angaaende den yderste Dom; han siger: „Og jeg saa de Døde, Smaa og Store, staaende for Gud, og Bogerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog, og de Døde bleve dømte efter det, som er skrevet i Bogerne efter deres Gjerninger. Og Havet afgav de Døde, som vare i det; og Døden og Helvede afgave de Døde, som vare i dem, og de bleve dømte, hver efter sine Gjerninger.“ (Nab. 20, 12, 13.) Guds Dom folger ikke altid lige straf efter Mennestenes Handlinger; gode Gjerninger belønnes ikke altid umiddelbart efter, at de ere udførte; onde Gjerninger blive sjældent øjeblikkelig straf-fede, og dette er Alt i Folge Guds Bisdom; hvis det var anderledes bestemt, vilde den jordiske Prøvelse, der forud var bestykket for de forstjellige Menneskers Natur og for deres Tro, i stor Grad svækkes; thi hvis de vidste, at der øjeblikkelig paafulgte Glæde eller Sorg, vilde de næsten i alle Tilsælde udføre deres Gjerninger saaledes, at de kunde opnaa det Enne og undgaa det Andet. Med bestemt Hensigt er derfor Dommen opsat, paa det at hver og en kan tilfulde udvise sin virkelige Natur, det gode Menneske tiltage i Retsfærdig-

hed og de, som gjøre Ondt, faa Anledning til at omvende og forbedre sig førend den store og forfærdelige Dag. I enkelte Tilsælde har Dommen i temmelig henseende indfundet sig hastigt: Jordiske Velsignelser som naturlig Løn for gode Handlinger (Job 42, 10—17.) og Ulykke for onde Gjerninger (4 Mos. 12, 1, 2. 10—15; 16; 21, 4—6; 25, 32—36; 1 Sam. 6, 19; 2 Sam. 6, 6, 7; Ap. Gj. 5, 1—11.) ere fulgte lige efter Handlingerne. Hvad enten en saadan Hjemsgøelse tilfulde tilfredsstiller Retsfærdighedens Krav, eller om en senere Dom vil finde Sted efter dette Liv, vide vi ikke, og det er af mindre Vigtighed for os. Det er sjældent, at Herren handler paa denne Maade i jordiske Anliggender. Det er Jesu Kristi Forrettighed at dømme Mennestenes Born (Ap. Gj. 17, 31; Rom. 2, 16; 2 Kor. 5, 10; 2 Tim. 4, 1. 8; Bagtens Bog eng. Udg. 133, 2.), og han vil gjøre det, som bedst vil forsvemme hans Hensigter, hvilke ere de samme som Faderens Hensigter. Apostlen Johannes siger: „Ogsaa dommer Faderen Ingen, men har givet Sonnen al Dom, at Alle skulle være Sonnen, ligesom de være Faderen.“ (Joh. 5, 22, 23.) Og da Petrus er i Færd med at forklare Evangeliet for den gudfrugtige Kornelius, vidner han om Jesus Kristus, „at han er den af Gud bestemte Levendes og Dødes Dommer.“ (Ap. Gj. 10, 42.)

Mange Profeter have haaret deres Bidnesbyrd om de forfærdelige Tildragelser, som skulle finde Sted i Anledning af den store Dommedag (Ej. 24, 18—20; Dan. 7, 9; 2 Thes. 1, 7, 8; 3 Nephi 26, 3—5.), og han, som skal præsidere paa dette ørværdige Dommersæde, har selv givet en Skildring af Omstændighederne (Matt. 25, 31—46; Bagtens Bog 1, 2; 10, 2; 56, 1, 2; 15,

15; 7, 24.) saa klar og tydelig, at der ikke kan være Spor af Twivl om, at enhver levende Sjæl vil blive nødt til at erkjende det, som er skrevet, og saaledes modtage Folgerne af sine Handlinger. Herrens og hans Profeters Ord ere utvetydige og vise, at hos ham er ingen Persons Anseelse (Ap. Gj. 10, 34, 35; Rom. 2, 11; Ef. 6, 9; Kol. 8, 25.), og at al Partiskhed eller Kunst, som er modstridende retsfærdige Principer, er ham ukjent. Ingen, uden de Ugudelige og Ubodfærdige, behøve at frygte denne Dom. For de Retsfærdige vil den være en Triumf. (2 Tim. 4, 8.)

Synd. Hvor bestaar Synd? Apostelen Johannes svarer: „Synden er Lovens Overtrædelse.“ (1 Joh. 3, 4.) I Originalteksten til de bibelske Optegnelser finde vi mange forskellige Ord, for hvilke der i de nyere Oversættelser anvendes Ordet Synd; dog frembringe de alle en fælles Fremstilling, nemlig Noget, som strider imod Guds Vilje.*)

*) **Syndens Natur.** Det engelske Ord »sin« (Danst „Synd“) repræsenterer en meget stor Forstjellighed af Udtryk, som forekomme i Originalsprøgene, hvilke i den bogstavelige Oversættelse have en stor Lighed med hverandre. Saaledes forekomme, blandt andre Udtryk i det gamle Testamente følgende: setim (hentyder til Ps. 101, 3.), hvilket hentyder „at afvige fra Vejen;“ shegagh (3. Mos. 4, 2; 4. Mos. 15, 27.), „at forvilde sig paa Vejen;“ avon, „det krogede eller forvrængte;“ avel, „at vige til side.“ I det ny Testamente finde vi hemartia, „ikke at naa Malet;“ parabasis, „at overstride Grænsen;“ parakoe, „Ulydighed mod Røsten;“ parapтома, „at falde fra Oprigtighed;“ agnoema, „utilgivelig Uvidenhed;“ hetema, „at give knapt Maal;“ anomia, „Tilsidesættelse af Loven;“ plenmeteia, „Disharmoni.“ De ovenanførte Eksempler ere hovedsagelig tagne fra Muller og French. Hovedmeningen i alle disse Udtryk er Afvigelse fra Guds Bud og afbrudt Samfund med Gud, ved at modsette sig hans Forbringer. Synden var ikke et naturligt Produkt af denne Ford, den blev indført i Verden udefra. Ulydighedens Frs blev

Eftersom Gud er Renheden og Fuldkommenheden i sig selv, saa er Alt, hvad der strider mod hans Vilje, i Modsatning til alle fremadstridende Principer og en Forfremmelse af alt det, som leder til Nedværdigelse. Med Synd menes det, der lægger Hindringer i Vejen for Menneskesjælens Udvilning, hvilket bestaar i at udføre det, som Herren har forbudt, eller undlade at gjøre det, som han har befælet. Ligesom en retsfærdig Vandl leder til evigt Liv, saaledes fører Synden til Fordommelse. Synden blev først indført i Verden af vor Erkefjende Satan (1. Mos. 2. Kap.); den er ikke af guddommelig Oprindelse; dog er det i Følge guddommelig Tilladelse, at Menneskeslægten kommer i Berorelse med Synd, thi den lærer derved Forfjellen mellem Godt og Ondt.

Syndens Straf. Som Lønnen for retsfærdige Gjerninger staar i Forhold til Handlingernes Fortjeneste, saaledes er ogsaa Straffen for Synd svarende til Forbrydelsen (Pagtens Bog 92, 7; 87, 5; 99, 1; 20, 5; 2 Nephi 1, 13; 9, 26; 28, 23.). Forbryderen paalægges Straf, hvis Hensigt er Forbedring, Opretholdelse af Disciplin samt Fuldbyrdeelse af Retsfærdigheden. Der er Intet i Guds Natur, som tyder paa Hævngjerrighed eller Begjær efter at forårssage Smerte; tværtimod, vor Fader hænder enhver Smerte og Pine og tillader, at vi erfare dem til vor fremtidige Gavn. Guds Barmhjertighed er aabenbar i den revsende Straf, som han tillader at komme, saavel som i de Fredens Velsignelser, som udgaa-

plantet i Evas Hjerte af vor Erkefjende; Frøet fastede Rob; og megen Frugt af den Slags, som vi med ubetænkhomme Ord kalde Ulykker, er Folgerne. Fra disse Ødelighedens Torne og Tidsler, er en Frelser bleven bestillet til at redde os.

fra hans Haand. Det er til ingen Nytte at anstille Betragtninger over, af hvad Natur de aandelige Kvaler skulle blive i den endelige Straf. Det, at sammenligne denne med legemlige Lidelser (Jacobs Bog 6, 10; 3 Nephi 27, 11, 12.), saasom at brændes i en Svømme af Sild og Svovl, beviser, hvor indskrænket den menneskelige Forstand er til at faite Dybheden af disse forfærdelige Strafse. (Pagtens Bog 92, 4.)

Hvad angaar denne Strafs Varighed kunne vi være forsikrede om, at den vil blive afmaalt i Forhold til den Synd, som er begaet; og at den allmindelige Fortolkning af Skriftenes Ord, som lærer, at en uendelig Straf er Dommen for alle Slags Misgjerninger, er aldeles falsk. (Pagtens Bog 44, 2; 92, 4.) Hvorvel dette Liv har en stor Indflydelse paa det tilkommende, og omendskjønt et frugtligt Ansvar hviler paa den, som forkaster Anledningen til Omvendelse, saa har dog Herren Magt til at tilgive hinsides Graven. — Og alligevel læse vi i Skriften om en evig Straf. Enhver af Gud anordnet Straf er evig, thi han er evig. (Pagtens Bog 44, 2.) Hans Straffesystem er evigt, thi det skal altid eksistere som et Sted eller en Stilling, beredet for ulydige Mander; dog skal Straffen

ophøre og i alle Tidselde, hvis en frivillig Omvendelse og Bodfærdighed er tilstede. Og Omvendelse er ikke umulig i Mandeverdenen. (1 Pet. 3, 18. 20; 4, 6; Pagtens Bog 92, 6.) Der gives dog Synder saa forfærdelige, at den Straf, der følger disse, ikke er blevet fundgjort til Menneskene. (Pagtens Bog 92, 4.) Den største Straf er forbeholdt Fortabelsens Børn.*) (Pagt. Bog 92, 4.)

(Fortsættelses)

*) „Fortabelsens Børn“ er den forfærdelige Venævnelse paa dem, som have overstreden den nærværende Grænse for mulig Forlossning; de, som ere funke saa dybt i deres Ugudelighed, at de endog have tabt Kraften til at forsøge at gissee Bedring. Disse ere dem, som have lært Guds Kraft at hænde og siden fornægte den; Saadanne, som synde med frit Forset, som have Kundstabens Lys; Saadanne, som have aabnet deres Hjertet for den Helligaand og siden bespotte Gud ved at fornægte hans Tilværelse, og Saadanne, som begaa Mord, hvorefter de udgyde nskyldigt Blod. (Pagtens Bog eng. Udg. 132, 27.) Disse ere dem, om hvilke Frelseren har sagt, at det var bedre for dem, om de aldrig havde været fødte. (Joh. 17, 12; 2. Thess. 2, 3.) Disse skulle have Del med Djævelen og hans Engle — en Straf saa forfærdelig, at Kjendstab dertil ikke gives til Nogen uden til dem, som blive dømte dertil, sjønt Enkelte have faaet Tilsadelse til for et Djæblik at bestue dette frugtelige Syn. Disse Syndere ere de eneste, over hvilke den anden Død skal have Magt, ja, sandelig de eneste, som ikke skulle blive forløste i Herrrens bestemte Tid.“ (Pagtens Bog 92, 4.)

Tankesprog. En god Opførsel hører med til Moralen, og det er en Pligt for Enhver, ligesom det er i Ens egen Interesse, at udøve begge.

- Samvittighed er en god Ven, men en ubehagelig Fjende.
 - Anger er Effoet af tabt Dyd.
 - Kjært Barn har mange Navne.
 - Sand Lykke beror paa ørligt Arbejde; dette gjælder en Nation, en Familie eller et Individ, og alle Forsøg paa at opnaa det Første, sand Lykke, uden først at opbyde det Andet, ørligt Arbejde, føre, hvor tilsløffende Udsigten dertil end synes at være, til sidst til Skuffelse og Vanære.
-

Den 15de April 1894.

President C. A. Carlquists Afskedshilsen.

Til de Hellige i Skandinavien.

Kjære Søskende!

Det er med særdeles Tilsfredshed, jeg ser tilbage paa de henvundne el leve Maaneder, den Tid, jeg har indehaft Præsidentskabet over denne Mission. I Følge Kaldelse forlod jeg mit Hjem for næsten to Aar siden for at udføre en Mission i mit Fødeland og ankom hertil med den Beslutning at udføre, hvad som helst der fordredes af mig, efter bedste Evne.

Broder Edw. H. Andersen, som den Gang præsiderede over Missionen, bestilkede mig til at arbejde i Göteborg Konference, hvor jeg virkede omtrent ti Maaneder; jeg søgte at udføre mine Pligter under Guds Aands Bejledning, stiftede mange kjære Bekjendtskaber blandt de Hellige og erhvervede mig mange Venner blandt Fremmede. Da jeg senere hen blev kaldt til at afløse Broder Josep ChristianSEN for at indtage dette ansvarsfulde Kald, var det med den Uttraa at hjælpe til at fremrulle Herrens Værk, stolende paa Herrens Aands Bistand og de Helliges og mine Brødres Forbonner. Og jeg føler mig opfordret til at udtrykke min Taknemlighed til de Hellige for den Tillid, som de have skænket mig, medens jeg har indehaft denne Stilling. Mine Brødre Missionærerne er jeg inderlig Tak skyldig for den kraftige Bistand, de have ydet mig. Jeg har maaske haft mine egne Ideer, men mit højeste Ønske har været at udføre mine Pligter paa en for Gud antagelig Maade og til hans Værks Forfremmelse paa Jorden, og i Alt har jeg forsøgt at handle i Overensstemmelse med mine Fore sattes Ønsker, estersom jeg forstaar, at det er den eneste Vej, hvorpaa vi med Tryghed kunne vandre.

Jeg ønsker nu at sige til de Hellige: Værer trofaste i Eders Pagt, og Gud vil være med Eder. Bliver aldrig trætte af at gøre det Gode, spredet Evangeliets Lys omkring Eder baade i Ord og Handlinger, og I skulle til sidst se Frugten af Eders Arbejde. Til mine Brødre Missionærerne ønsker jeg blot at sige: I vide Eders Pligter, I vide, hvad Herren fordrer af Eder, søger derfor at opfylde disse Fordringer, og holder Eder rene fra Alt, som kan lede Eder bort fra Herrens Sag. Arbejd, medens der endnu er Tid, og Herren vil i sin egen bestemte Tid skænke Eder Lønnen for Eders Opgørelser.

Det var Præsident Lund's Ønske, at jeg skulle besøge de forskellige Konferencer i dette Foraar, og i Følge dette hans Ønske overværende jeg i Forening med Eldste Peter Sundwall Konferencen i Malmö, hvor vi havde en god og hyppeligt Tid tilsammen. Jeg rejste ogsaa til Aarhus, men modtog der et Telegram, som underrettede mig om, at min Hustru var syg, at jeg var afløst med Tilladelse til at rejse hjem, og at Eldste Peter Sundwall var kaldet til at indtage min Plads. Jeg forblev Konferencen over i Aarhus og har siden været ihælletsat med at overlevere Missionens Afsæter.

Det er med stor Glæde, jeg overleverer Præsidentstabet til Broder Sundwall. Han er en Mand af stor Erfaring og jeg haaber, at de Hellige og Missionærerne ville stjænke ham den sanime Grad af Tillid og Fortrolighed, som saa rigelig er blevne mig til Del. Jeg hylder Eder Alle Farvel, Søffende og Medarbejdere, og nedbedrer Guds Belsignelse over Eder, idet jeg haaber at møde de fleste af Eder i Zions Dale i en nær Fremtid.

Jeg forbliver Eders Broder i Sandhedens Vagt,

C. A. Carlquist.

Præsident Peter Sundwalls Hilsen.

Til de Hellige i Skandinavien.

Da jeg gjennem Herrens Tjenere er bleven kaldet til at arbejde i den Skandinaviske Mission, samt til at afsløse Broder C. A. Carlquist, som har fuldendt sin ansvarsfulde Virksomhed i disse Lande, er jeg villig til at adlyde Kaldelsen og til ester bedste Evne at arbejde paa det Sted, som mine Foresatte have bestemt for min Virksomhed.

Jeg selv føler mig svag og usuldkommen til at udføre de Pligter, der ere forbundne med et saa ansvarsfuldt Kald som dette, og hvis jeg skal kunne udføre noget Godt og opfylde min Mission paa en Maade, som kan give Tilfredsstillelse og tjene til min og mine Søffendes og Medmenneskers Belsignelse, behover jeg dertil vor himmelske Faders Hjælp og Bistand.

At Herren, som ikke fordrer mere af Mogen af os, end vi kanne udhøre, hvis vi trofast beslritte os derpaa, vil bistaa mig og stjænke mig Vandens Lys til Bejledning, naar jeg søger ham derom og gjennem mit Liv og min Vandel gør mig værdig dertil, derom er jeg forvisset; men jeg føler min Usuldkommenhed, og jeg ønsker, at de Hellige ville ihukomme mig i deres Bønner til Gud, at jeg maatte erholde nødvendig Visdom og Kraft til at udføre de Pligter, som paa hvile mig i mit Arbejde i Missionen.

Jeg føler mig taknemlig for den gode Modtagelse, jeg har erholdt fra de Hellige og fra Præsident Carlquist. Jeg haaber, at han, som paa Grund af sin Hustrus Sygdom pludselig fil Bud om at rejse hjem til Zion, skal saa den Glæde atter at gjense sin Hustru og sine Børn i Live og i Rydelsen af Helbred og Sundhed. Jeg er vis paa, at vore Brødre, som arbejde i Missionen, og de Hellige i Almindelighed, som have lært at kjende og elske Broder Carlquist, og som sætte Prism paa ham for den Nidkjærhed, han har lagt for Dagen, og for den Venlighed, som han har udvist overfor Alle, ville forene sig med mig i et oprigtigt Ønske om, at Gud maa belse ham samt give ham en god og lykkelig Hjemrejse, og at han maa nyde en behagelig Gjenforening med sin Familie og sine Venner i vort kjære Bjerghjem.

Maatte Herrens Belsignelse hvile over mine Brødre, som arbejde i Missionen, og de Hellige i Almindelighed. Jeg haaber at vor forenede Stræben skal

gaa ud paa efter bedste Evne at føge at arbejde for hans Værks Udbredelse iblandt vore Medmennesker og at lære dem Livets og Saliggjørelsens Principer.

Eders Broder i Bagten

Peter Sundwall.

All Korrespondance vedrørende den skandinaviske Mission bedes for Fremtiden adresseret til Peter Sundwall.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brødre fra Utah ere nylig ankomne til Kjøbenhavn for at arbejde i den skandinaviske Mission: Den 30te Marts via Liverpool Peter Sundwall fra Fairview, Sanpete Co. — Den 31te Marts via Rotterdam Peter Nielsen fra Harrisville, Weber Co., og Peter Swenson fra Sugar House, Salt Lake Co. — Den 2den April via Liverpool Heber C. Christensen fra Richfield, Sevier Co., og Louis C. Larson, fra Fairview, Sanpete Co.

Alle ere hjertelig velkomne.

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Eldste C. F. Lybbert løses fra at arbejde i Aalborg Konference;

Eldste August Carlson løses fra at præsidere over Stockholm Konference.

Vi ønske disse Brødre en behagelig Hjemrejse, og at de med Glæde maatte mødes med deres Kjære i Zion.

Beskikkelse.

Eldste N. R. Lindahl beskikkedes til at præsidere over Stockholm Konference.

Eldste Peter Swenson beskikkedes til at arbejde i Göteborg Konference.

Eldste Peter Nielsen beskikkedes til at arbejde i Skåne Konference.

Eldste Heber C. Christensen beskikkedes til at arbejde i Kristiania Konference.

Eldste Louis C. Larson beskikkedes til at arbejde i Aarhus Konference.

Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

C. A. Carlquist,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Aarhus, den 28. Marts 1894
Præsident C. A. Carlquist.

Kjære Broder!

Det kunde maaſte være af Interesse for Dem at høre nogle saa Ord fra denne Konferencen.

Jeg har personlig besøgt alle Grenene i Konferencen paa een nær, og denne Gren har været besøgt ved Sendebud.

Brødrene føle Alle vel, og med et Par Undtagelser have de nydt en god Hælbred gjennem Vinteren; omendskjont Herrens Værk ikke har haft den Fremgang, som vi kunde have ønsket, ere dog ikke saa Faa blevne tillagte Kirken. Der findes Enkelte, som, naar de lære at kjende „Faderens Wilje“, ere villige til at tage Korset op og følge ham, som var en Ven af de Fattige i Aanden, selv om de derved paadrage sig Verdens Håd.

Brødrene i de forskjellige Grene virke med utrættelig Æver for at gjøre deres Medmennesker „vise til Salighed ved Troen paa Jesus Kristus“. (2 Tim. 3, 15.) De blive ikke trætte; ejeller tabe de Modet, men haabefulde kaste de Brødet paa Vandet med stor Forventning om at finde det efter mange Dage. Sæden, der udsaaes, har Spireevne i Menneskenes Hjerter, og hvis de ville tillade Guds Aand at virke paa dem, ligesom Solstraalerne virke paa den naturlige Sæd, da vil den fæste Rød og saa bære Frugt i sin Tid. Vi udbrede Lys og Sandhed, hvilket er en Guds Kraft til Salig-gjørelse til dem, der adlyde samme og forblive trofaste indtil Enden. Pau-

lus siger: „Jeg plantede Appolos vandede, men Gud gav Vækst,“ og saaledes haabe vi, omendskjont denne Slægt for Nærvarende elſter Velhjst mere end den elſter Gud, at i det Mindste en Del af den Sæd, vi udsaa, vil spire og vokse, førend Hjemmogelsens Dag kommer.

Vi have stiftet Bekjendtskab med Mange og baaret vort Vidnesbyrd til dem, hvilket har bidraget til at billegge Fordomme og falske Traditioner. Vi begyndte for et Par Maaneder siden at udsprede nogle smaa Traktater, betitlet „Glædelige Tidender,“ paa hvilke Bekjendtgjørelse om vores Forsamlinger var paatrykt med store Typen; Formalet var at aflevere et af disse Skrifter til hver Familie i Aarhus. Dette Arbejde er nu fuldburdet, vi have saaledes udsprettet 8,444 Skrifter; 95 nøgtede at løse dem og kunne saaledes ikke nødes til at modlæge dem. 59 Anledninger gaves til at bære vort Vidnesbyrd og til nojere at forklare Evangeliets Principper.

De lokale Brødre uddelte Skrifterne og udviste megen Æver og Nidkærhed i at fuldburde dette store Foretagende; de bidroge ligeledes til at betale disse Skrifter. Vi haabe at være i Stand til at fortsætte med dette Arbejde. Brødrene i Randers, Grenaa og Esbjerg ere i denne Tid beskjæftigede med samme Gjerning. Maatte Herren velsigne Alle, som arbejde for at udbrede Lys og Sandhed.

En hærlig Hilsen til Eder Alle.

Deres Broder i Kristo

C. W. Sørensen.

Konferencen i Malmö

Lørdagen den 31te Mars og Søndagen den 1te April 1894.

Konferencen aabnedes med en Forsamling i de Helliges Lokale, Villa Qvarngatan 3 & 3 A, Lørdag Aften Kløkken 8.

Følgende Brødre fra Zion vare tilstede: Missionsspræsident C. A. Carlquist og Eldste Peter Sundwall; G. W. Lindquist og H. H. Sundström i Besøg, den Første paa sin Hjemrejse og den Sidstnævnte paa Vejen til sin Arbejdsmark; Konferencepræsident Charles Sorensen og Eldsterne Peter Jensen, Niels Mattson, Niels Monson, Niels Sandberg, L. S. Hansen, N. M. Jensen, Geo. W. Johnson, Martin Olson og James Larson.

Mødet aabnedes med Sangen Nr. 82. Bon af Eldste N. M. Jensen. Sangen Nr. 118 blev assungen. Præsident Charles Sorensen udtalte sin Tilsredshed ved at se saa Mange forsamlende og haabede, at Herrens Land vilde raade og vejlede dem, som fulde tale under Konferencen. Forstanderne for de forskjellige Grene afgave Rapporter om Stillingen i deres respektive Arbejdsmarker og talte paa en opmuntrende Maade om Udsigterne for Fremtiden. Derefter talte Eldsterne Geo. W. Johnson, N. M. Jensen, Niels Sandberg, Martin Olson og Niels Mattson hver en kort Stund og bare kraeftige Bidnesbyrd om Evangeliets Sandheder. Til Afsvætsling blev Salmen Nr. 49 assungen. Præsident C. A. Carlquist udtalte sin Glæde over at mødes med de Hellige i Malmö, tilskyndede Missionærerne til Flid og Ridkjærhed for Sandhedens Udbredelse, opmunstrede de Hellige til Trofasthed og formandede dem til i deres Tro,

Bonner og Handlinger at opholde og understøtte Missionærerne i deres Arbejde.

Eldste Peter Sundwall, som nylig var ankommen til Skandinavien, talte om Bigtigheden af en Missionærers Kaland og Nødvendigheden af til alle Tider at være ledet af Herrens Land. Mødet sluttedes med Sangen Nr. 103.

Takligelse af Eldste Charles Sorensen.

Søndag Form. Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 28. Bon af Eldste L. S. Hansen. Salmen Nr. 134 blev assungen. Eldste Adam Petersen, Præsident over Kjøbenhavns Konference, Eldste Peter Nielsen fra Zion samt nogle Medlemmer af Kjøbenhavns Sangkor ankom med Baaden fra Kjøbenhavn. Præsident Charles Sorensen gav en samlet Rapport over Stillingen i Konferencen og det Arbejde, som er blevet udført i det sidste Halvaar. I Skaane Konference er 5 Grene, af hvilke tre have Forsamlingslokale, hvor regelmæssige Forsamlinger afholdes; een Søndagsstole med 25 Elever og en unge Mænds Forening med 20 Medlemmer. Af det lokale Præstedomme ere 8 Eldster, 8 Præster, 7 Lærere og 4 Diaconer. Medlemernes Antal, Præstedommet iberegnet, er 227, hvoraf 56 betale Tiende. „Nordstjärnan“ har 90 Abonnenter i Konferencen, deraf 20, som ikke tilhøre Kirken. I sidste Halvaar ere 17 døbte, 3 emigrerede, 3 udelukkede, 3 døde og 5 Børn ere velsignede. Missionærerne have holdt 241 Forsamlinger, haft 644 evangeliske Sam-

taler, udspredt 704 Skrifter og Boger samt solgt 188; de havde besøgt 963 Familjer. I det Hele taget ere Udsigterne for Fremtiden ganske lovende.

Eldste George W. Lindquist talte om Evangeliets Gjengivelse og de Tegn, hvorpaa man kan kende Kristi Kirke i alle Tidsalder. Til Afveksling blev Salmen Nr. 242 assungen. Eldste Peter Jensen talte om Nødvendigheden af guddommelig Myndighed for at kunne forkynde Evangeliet og om Maaden, hvorpaa vi kunne forstaa, hvem der har Myndighed, og hvem der ikke har den.

Præsident C. A. Carlquist talte om Indsamlingen og Hensigten med den, samt om det store Missionsarbejde, som udføres ved det trykte Ords Udspredelse. Mødet sluttedes med Assyngelsen af Salmen Nr. 255. Tak sigelse af Eldste Niels Monson.

Søndag Efterm. Kl. 4,30.

Konferencen fortsatte i Hotel Stockholm. Forsamlingen assang Salmen Nr. 28. Bon af Eldste Geo. W. Johnson. Salmen Nr. 242 blev sungen.

Præsident C. A. Carlquist talte en Stund om Missionsvirksomheden og om den Orden, der er i Kirkens Organisation, hvorefter han oplyste Navnene paa Kirkens Autoriteter, for at de Hellige kunde vide, at de ere villige til at opholde dem i deres Tro og Bonner, ligesaa Missions-Autoriteterne i følgende Orden:

Anthon H. Lund som Præsident over den europæiske Mission;

C. A. Carlquist som Præsident over den skandinaviske Mission, med John A. Olsen og Chas. J. Wahlquist som Medhjælpere i Udgivelsen af det trykte Ord;

Charles Sorensen som Præsident over Skaane Konference og som Forstander for Malmø Green med Martin Olsen som hans Medhjælper;

James Larson som Forstander for Lund Gren;

L. S. Hansen som Forstander for Helsingborg Gren med Peter Nielsen som Medhjælper;

Niels Monson som Forstander for Kristianstad Gren med Niels Sandberg som Medhjælper;

Niels M. Jensen som Forstander for Karlskrona Gren med Niels Mattson som Medhjælper;

Peter Jensen som omrejsende Eldste i Konferencen.

Eldste Adam Pedersen talte om vor Forudtilbørelse og Hensigten med at vi ere satte her paa Jordens, at Evangeliet er givet for at lede os tilbage til vor himmelske Faders Nærværelse. Til Afveksling blev Sangen Nr. 134 assungen.

Eldste Peter Sundwall talte om Birkningerne af det sande Evangelium, om Vigtigheden af at udvise et godt Eksempl og et oprigtigt Levnet samt Nødvendigheden af at holde Guds Bud og Løve. Han talte ogsaa om Nødvendigheden af fortsat Åabenbarelse i Kristi Kirke.

Mødet sluttedes med Sangen Nr. 103, Tak sigelse af Eldste Niels Sandberg.

Søndag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Sangen Nr. 3. Bon af Eldste Geo. W. Lindquist. Sangen Nr. 106 blev sungen. Præsident Charles Sorensen fremlagde Kristi Lære paa en klar og tydelig Maade og bevisste, at de Sidste Dages Helliges Lære er i Overensstemmelse med den. Han bar sit Vidnesbryrd om Evangeliets Gjengivelse, efter at det har været borttaget fra Jordens en lang Tid. Sangen Nr. 118 blev assungen.

Præsident C. A. Carlquist talte om Nødvendigheden af Guds Vands Bejledning, om Kirkens Frasald fort efter

Apostolens Tid og Marsjagerne dertil, om Kirkens Organisation i vor Tid gjennem Profeten Joseph Smith og om det store Fremtidsprogram, som ligger foran de Sidste-Dages Hellige.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid. Mødet sluttedes med Ufjngelse af Salmen 219. Takføjelse af Eldste Peter Sundwall.

Mandag Form. den 2. April afholdtes et Præstedomsmøde, hvor alle Missionærerne og mange af de lokale

Brodre vare tilstede. En god Aand var raadende, og mange gode Formaninger og Raad, blev givne. Alle Forsamlingerne under Konferencen vare godt besøgte af både Søskende og Fremmede; i Særdeleshed var dette Tilfældet Søndag Estermiddag og Aften. De Fremmede syntes at være vel tilfredse, og de Hellige glædede sig ved den aandelige Fest, som de havde haft Bejsighed til at deltage i.

Niels Monson,
Striver.

Konferencen i Aarhus afholdtes Lørdagen den 7de og Søndagen den 8de April 1894.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Missionspræsident C. A. Carlquist, Eldste Peter Sundwall, Konferencepræsident i København Adam Pedersen, Konferencepræsident i Aarhus C. W. Sørensen og Eldsterne P. M. Jensen, William Sørensen, Anthon Nielsen, W. Bucholt, W. J. Sørensen, Jacob Larsen, Niels A. Nielsen, H. A. Thomsen, P. C. Jensen, James Andersen, Hans Jørgensen, Hans Andersen, John Johnsen, J. J. Blowman, A. N. Kongstrup, Andrew Eskelsen og L. C. Larsen.

Det første Møde afholdtes Lørdag Aften Kl. 8. Salmen Nr. 72 blev først assungen; dernæst blev Aabningsbønnen opsendt af Eldste C. W. Sørensen. Salmen Nr. 136 blev assungen. Konferencepræsident C. W. Sørensen bød de Tilstede værende velkommen og udtalte de bedste Ønsker for denne Konference. Grensforstanderne fra de forskjellige Grene afgave derefter deres Rapporter, af hvilke det fremgik, at Tilstanden var meget god, og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare for de

fleste Grenes Vedkommende meget lovende. Salmen Nr. 274 blev assungen. Missionspræsident C. A. Carlquist udtalte sin Glæde over det Arbejde, som Missionærerne og det lokale Præstedomme havde udført siden sidste Konference. Han har sit Vidnesbyrd om Evangeliet, talte opmuntrende til de Hellige og paamindede enhver om, at bede Herren udgyde sin Aand i rigt Maal over denne Konference. Mødet sluttedes med Ufjngelsen af Salmen Nr. 266. Takføjelse af Eldste Peter Sundwall.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Ufjngelse af Salmen 247, derefter Bon af Eldste W. Sørensen, hvorpaa Salmen Nr. 10 blev sjungen. Konferencepræsident Sørensen gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvori han særlig paamindede de Hellige om at møde til denne Konference med den Altraa at ville blive belært og opbyggede. Han omtalte derefter Missionærernes Arbejde i Evangeliets Tjeneste og ligeledes det lokale Præstedommes Midkjærhed i Udspredelsen af vore Skrifter; han var meget

tilfreds med sine Brødres Arbejde. Konferencepræsident Adam Pedersen fra København begyndte med at tale over Vignelsen om de ti Somfruer og omtalte derefter de forskellige Bligter, der paahvile de Hellige, samt opmuntrede til at efterleve Herrens Bud og Love. Konferencepræsident C. W. Sørensen gav derefter en statistisk Rapport over de seks Grene i Konferencen som følger: Missionærer fra Zion, 1 Højpræst og 15 af de Halvsjærds. Det lokale Præstedomme tæller 34 Eldster, 6 Præster, 12 Lægere og 5 Diaconer. Medlemmernes Antal er 281. Total: lokale Præstedomme og Medlemmer 338. Siden den sidst afholdte Konference ere 25 døde, 1 tilflyttet, 8 emigrerede, 8 udelukkede, 1 død, 3 borløftede og 28 Børn velsignede.

Missionspræsident C. A. Carlquist føjede nogle Bemærkninger til ovenstaaende Rapport og gav de Hellige mange gode Raad; han tilskyndede de Hellige til at leve saaledes, at Herren med Velbehag kunde stue ned paa dem. „Et hjerligt Hjem“ blev derefter assunget, og Modet sluttedes med Tak sigelse af Eldste P. M. Jensen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Modet aabnedes med Assyngelsen af Salmen Nr. 249; derefter Bon af Eldste John J. Plowman, hvorpaa Salmen Nr. 44 blev assungen. Missionspræsident C. A. Carlquist talte om Kirkens Organisation og Styrelse og foreslog derefter Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, hvilket blev enstemmigt vedtaget og viist ved Hænders Opløftelse. Dernæst foresloges ligeledes Missionærerne i deres forskellige Virkelrælse, nemlig: C. W. Sørensen som Præsident over Aarhus Konference, ligeledes som Forstander for Aarhus Gren med P. M. Jensen og Wil-

liam Sørensen som Medhjælpere; Esbjerg Green, Anthan Nielsen som Forstander og W. Bucholt og W. J. Sørensen som Medhjælpere; Grenaa Green, Jakob Larsen som Forstander og Niels A. Nielsen som Medhjælper; Horsens Green, H. A. Thousen som Forstander og P. C. Jensen som Medhjælper; Odense Green, James Andersen som Forstander og Hans Jørgensen og Hans Andersen som Medhjælpere; Randers Green, John Johnsen som Forstander og J. J. Plowmann, A. N. Kongstrup, Andrew Eskelsen og L. C. Larsen som Medhjælpere. Præsident Carlquist omtalte sin Aflosning og fremstillede for de Førsamlede hans Eftertræder, som nu var nærværende, nemlig Eldste Peter Sundwall.

Eldste Sundwall fremstod og gjorde nogle indledende Bemærkninger angaaende hans Sendelse til disse Lande i Herrens Tjeneste; han omtalte det sorgelige Budstab, som Broder Carlquist havde modtaget fra sit Hjem pr. Cabel, hvilket havde haft hans sjællifelige Aflosning til Folge. Derefter talte han om Profeten Joseph Smiths guddommelige Mission og Kirkens Oprættelse i vore Dage samt fremlagde Begyndelses-Læren i Kristo.

Præsident C. W. Sørensen bar i Korthed sit Bidnesbryd.

Modet sluttedes med Sang, og Tak-sigelse af Eldste J. Andersen.

Søndag Aften Kl. 8.

Aftenmodet aabnedes med Assyngelsen af Salmen Nr. 208; derefter Bon af Eldste Adam Pedersen, hvorefter Sangen, kaldet „Bonnen“, blev assungen.

Missionspræsident Carlquist fremstod og omtalte en stor Del af Evangeliets Principer samt gav de Hellige højerslige Raad og Værdomme.

Præsident C. W. Sørensen betraeftede Sandheden af den forrige Tiders Ord og har sit Vidnesdyrd, at dette Værk er af Gud; han formanede Alle, som endnu ikke havde annammet Evangeliet, til at undersøge det, gjorde der-

paa nogle Slutningsbemærkninger og hævede Konferencen til ubestemt Tid.

Konferencen sluttedes med Afslutningen af Salmen Nr. 20 og Tak sigelse af Missionspræsident C. A. Carlquist.

Peter S. Christiansen,
skriver.

Vaarlængsel.

(Fra „Biluben.“)

I Morgenstunden saa sval og skøn,
Naar vi se Lundene staa lys og grøn,
Let Sorgen glemmes,
Og Sindet stemmes
Til Tak og Bon.

Se Fuglen synger paa liden Kvist,
Den Lovsang synger sin Skaber vist,
Sin Tone hæver,
Mens let den svæver
Til Toppen hist.

Den Blomst fremstyrder af spæde Knop,
Med Bellugt synder den nøgne Top,
Det Øjet mætter
Og Hjærtet letter
Fra Tungsind op.

Dugdraaber hvile lig Verler smaa;
Solstraaler smile, og Glans de faa.
Det Fryd mig yder,
En Velkomst byder
Mit Haab at naa.

Bor Gud er kjærlig og viis og stor,
Naturens Herlighed viser Spor
Af Ullmagts Hænder,
Hvorhen vi vender
Os paa vor Jord.

Naar Liljen klædes saa yndelig,
Og Fuglen glædes og fryder sig,
Hvor tør Du sige,
At Gud kan svige
Og glemme Dig.

Naar Jord forbandet, udsmykkes saa,
Hvad ganske Andet vi skue faa,
Naar en Gang kommer
Den Frydesommer,
Guds Børn attraa.

Saa nu min Længsel med Vaar opstaar,
Fra Mismodss Fængsel mit Hjæerte gaar.
Naar Vinteren ødes,
Nyt Haab mig fødes
Om evig Vaar.

Julie Johannessen,
Maple Plain, Minn.

In d h o l d.

Vore Troesartikler	209	Afkomst af Missionærer	218
Tankeprog	215	Afløsning	218
Réd. Ann.		Besifikselse	218
Præsident C. A. Carlquist Af- stedshilsen	216	Korrespondance	219
Præsident Peter Sundwalls Hils- jen	217	Konferencen i Malmö	220
		Konferencen i Aarhus	222
		Vaarlængsel	224

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sankt Paulsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. E. Borring (B. Petersen).